



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **R. K.**, zastoupená Mgr. Petrem Kaustou, advokátem, sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **ředitel Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava**, sídlem Krnovská 155/68, Opava, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nevyplacení příspěvku z fondu kulturních a sociálních potřeb schváleného žalobkyní dne 6. 8. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2020, č. j. 22 A 3/2020 - 66,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2020, č. j. 22 A 3/2020 - 66, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Komise fondu kulturních a sociálních potřeb žalovaného schválila žalobkyni poskytnutí příspěvků z fondu kulturních a sociálních potřeb (dále jen „FKSP“) ve výši 2 000 Kč na dětský tábor pro jejího syna a ve výši 2 800 na tuzemskou rekreaci žalobkyně (dále též „příspěvky FKSP“). Schválené prostředky žalovaný žalobkyni nevyplatil.

[2] Krajský soud v Ostravě v rozsudku označeném v záhlaví vyslovil, že nevyplacení příspěvků FKSP je nezákonným zásahem a přikázal žalovanému příspěvky FKSP žalobkyni vyplatit. Vyšel z nesporného zjištění, že žalovaný (jeho komise FKSP) schválil žalobkyni poskytnutí příspěvků FKSP. Dokazováním dále zjistil, že dodavatel služeb - Moravskoslezský kynologický svaz, z. s. (dále jen „dodavatel služeb“) vystavil na základě

objednávky žalobkyně (učiněné jménem žalovaného) dvě faktury s nesprávným datem vystavení, které předcházelo dni schválení poskytnutí příspěvků FKSP žalobkyni. Tajemnice komise FKSP proto vyzvala dodavatele služeb k opravě faktur. Dodavatel služeb vystavil pod stejnými čísly opravené faktury s datem vystavení dne 6. 8. 2018 (den schválení obou příspěvků FKSP komisí žalovaného) a tyto faktury pracovníce dodavatele služeb odeslala e-mailovou zprávou tajemnici komise FKSP. Krajský soud považoval za prokázané, že opravené faktury se dostaly do dispoziční sféry žalovaného, a byla tak dodržena podmínka k proplacení příspěvků FKSP uvedená v § 12 odst. 2 písm. b) nařízení žalovaného č. 6/2018 - Pravidla pro poskytování příspěvků z Fondu sociálních a kulturních potřeb (dále jen „pravidla FKSP“), že daňový doklad musí být doručen ekonomickému oddělení věznice nejpozději do 15. 11. příslušného kalendářního roku. Krajský soud odmítl námitku žalovaného, že opravené faktury nebyly věznici řádně doručeny, protože tajemnice FKSP, na jejíž e-mail měly být odeslány, není pracovnící ekonomického oddělení. Krajský soud vycházel ze zjištění, že tajemnice komise FKSP sama komunikaci s dodavatelem služeb iniciovala na základě původně nesprávně vystavených faktur a v obdobné věci shodně komunikovala také v předchozím roce.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalovaného, že dodavatel služeb nemá ve spolkovém rejstříku jako účel spolku zapsáno poskytování ubytovacích služeb, které nejsou ani předmětem jeho činnosti, což je v případě příspěvku na tuzemskou rekreaci žalobkyně v rozporu s § 4 písm. b) pravidel FKSP, podle kterých lze příspěvek zaměstnanci poskytnout „na tuzemské a zahraniční rekreace zakoupené od tuzemské cestovní kanceláře nebo cestovní agentury, od tuzemského poskytovatele ubytovacích služeb (...), poskytování těchto služeb musí být prokazatelně předmětem činnosti dodavatele (zápis v registru)“. Krajský soud k této námitce uvedl, že pracovníce dodavatele služeb jako svědkyně vypověděla, že jejich spolek ubytovací služby poskytuje, jelikož vlastní kynologický areál, což potvrdil také předseda dodavatele služeb v předchozí komunikaci mezi dodavatelem služeb a žalovaným. Krajský soud také poukázal na skutečnost, že již v předchozím roce pobýval syn žalobkyně na kynologickém táboře u dodavatele služeb a žalovaný tehdy příspěvek FKSP proplatil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že příspěvky FKSP nemohly být žalobkyni poskytnuty, neboť nesplnila podmínky pro jejich čerpání stanovené v pravidlech FKSP. Stěžovatel v kasační stížnosti trval na tom, že příspěvky sice byly řádně schváleny, avšak opravené faktury k proplacení mu byly doručeny až dne 12. 6. 2019, tedy po rozhodném datu 15. 11. 2018 ve smyslu § 12 odst. 2 písm. b) pravidel FKSP. Podle § 6 odst. 2 pravidel FKSP za správnost čerpání příspěvku do výše stanoveného limitu odpovídá zaměstnanec a při nevyčerpání limitu se zůstatek do dalšího roku nepřevádí.

[5] Stěžovatel namítal, že v souladu s právními předpisy upravujícími služební poměr je podání doručeno, jestliže je převzato služebním funkcionářem, který je oprávněn ve věci rozhodnout. Ani „dojití do dispoziční sféry“ skrze doručení na e-mailovou adresu některého ze zaměstnanců věznice, které vzal za prokázané krajský soud, by tedy k řádnému doručení nepostačovalo. Stěžovatel nadto poukázal na skutečnost, že

pokračování

k řádnému doručení opravených faktur na e-mailovou adresu tajemnice komise FKSP nedošlo. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o doručování nezaručeným prostředkem komunikace, bylo povinností žalobkyně prokázat, že podání bylo skutečně doručeno. V soudním řízení však bylo dokazování vedeno pouze ve vztahu k odeslání opravených faktur, nikoli však již k jejich doručení. Na tuto námitku vznesenou s odkazem na příslušnou judikaturu správních soudů krajský soud nijak nereagoval. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že se nezabýval argumentací, dle které je podání v elektronické podobě možno činit pouze prostřednictvím elektronické podatelny pod hrozbou neúčinnosti podání (je-li doručováno jinam).

[6] Za chybné stěžovatel označil také závěry krajského soudu týkající se nemožnosti poskytnout příspěvek FKSP na tuzemskou rekreaci žalobkyně pro rozpor s čl. 4 písm. b) pravidel FKSP, neboť poskytování ubytovacích služeb není dle zápisu v rejstříku prokazatelně předmětem činnosti dodavatele služeb. Dle stěžovatele nelze zaměňovat faktické poskytování služby s předmětem činnosti zapsaným v příslušném veřejném seznamu. Poskytování ubytovacích služeb dodavatele služby nevyplyvá ani ze stanov spolku ze dne 12. 12. 2015. Proplacení pobytu syna žalobkyně na dětském táboře v předchozím roce není s uvedeným v rozporu, neboť na dětské rekreace (tábory) se podmínka zapsání poskytování těchto služeb v registru nevztahuje [§ 4 písm. c) pravidel FKSP]. Faktura související s tuzemskou dovolenou žalobkyně by tak z tohoto důvodu nemohla být proplacena ani v případě, byla-li by do rozhodného data řádně doručena.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že ji podal z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, neuvedl, jakou právní otázku měl krajský soud nesprávně posoudit (pouze vyjádřil svůj nesouhlas s hodnocením provedených důkazů soudem). Dle žalobkyně je z tohoto důvodu kasační stížnost nepřipustná, neboť se neopírá o zákonem předpokládaný důvod. K věci samé žalobkyně uvedla, že stěžovatel opomíjí, že mu faktury k úhradě příspěvků FKSP byly doručeny poštou, přičemž jejich doručení je zapsáno v knize došlých faktur, kterou žalobkyně v předchozím řízení předložila jako důkaz.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že v kasační stížnosti chybí vymezení právní otázky, kterou měl dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudit. Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporoval pouze výsledky provedeného dokazování a hodnocení důkazů krajským soudem, jak se domnívá žalobkyně, nýbrž napadl právní hodnocení zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením krajského soudu, který nepovažoval za důvodnou jeho argumentaci, že poskytnutí příspěvku FKSP na tuzemskou rekreaci žalobkyně brání skutečnost, že poskytování ubytovacích služeb není prokazatelně předmětem činnosti dodavatele služeb. Taktéž v rámci druhého okruhu kasačních námitek stěžovatel nezpochybnil hodnocení důkazů krajským soudem, nýbrž poukázal na skutečnost, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami, že doručování opravených faktur neproběhlo v souladu s příslušnými veřejnoprávními předpisy na adresu jeho elektronické podatelny, resp. nebylo převzato služebním funkcionářem.

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je zčásti důvodná.

III.1 Poskytování ubytovacích služeb jako prokazatelný předmět činnosti

[10] Jednu ze sporných otázek projednávané věci představuje možnost proplatit fakturu související s tuzemskou rekreací žalobkyně, a to bez ohledu na výsledek dokazování ohledně doručení této faktury stěžovateli, o čemž bude pojednáno dále. Krajský soud považoval zásah spočívající v neproplacení této faktury za nezákonný, přestože stěžovatel uváděl, že proplacení uvedené faktury by bylo v rozporu s jeho vnitřním předpisem [čl. 4 písm. b) pravidel FKSP], neboť poskytování ubytovacích služeb prokazatelně nebylo předmětem činnosti dodavatele služeb.

[11] Podle § 225 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, platí, že *zaměstnavatel, který podle zvláštního právního předpisu vytváří fond kulturních a sociálních potřeb, spolurozhoduje s odborovou organizací o přidělu do tohoto fondu a o jeho čerpání*. Ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb, upravuje, že *organizační složka státu, státní podnik a příspěvková organizace sestavuje rozpočet fondu a stanoví způsob jeho čerpání* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno zde i dále v textu soudem). Na základě této právní úpravy stěžovatel vnitřním předpisem, konkrétně pravidly FKSP, stanovil způsob čerpání FKSP, přičemž jako jeden z možných příspěvků stanovil v souladu s § 8 citované vyhlášky možnost čerpání příspěvku na rekreaci. Čerpání tohoto příspěvku však podmínil nákupem ubytovacích nebo zájezdových služeb pouze od těch dodavatelů, kteří je prokazatelně poskytují jako předmět své činnosti. V souladu s čl. 4 písm. b) pravidel FKSP bylo tedy možno příspěvek poskytnout *na tuzemské a zahraniční rekreace zakoupené od tuzemské cestovní kanceláře nebo cestovní agentury, od tuzemského poskytovatele ubytovacích služeb (...), poskytování těchto služeb musí být prokazatelně předmětem činnosti dodavatele (zápis v registru)*. Z citovaného vnitřního předpisu je tedy zřejmé, že předmět činnosti musel splňovat podmínku ověřitelnosti v příslušném veřejném seznamu, aby jej bylo možno považovat za prokazatelný.

[12] Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit právnímu hodnocení krajského soudu, že naposled uvedená podmínka, tj. že „*poskytování služeb musí být prokazatelně předmětem činnosti dodavatele (zápis v registru)*“, byla v souzené věci naplněna tím, že pracovníce a předseda dodavatele služeb později uvedli, že jejich spolek ubytovací služby poskytuje. Pokud v příslušném veřejném seznamu neměl dodavatel služeb zapsány ubytovací služby jako předmět činnosti, přičemž tento předmět činnosti nebylo možno dovodit ani z obsahu uložených stanov, nebyla podmínka vnitřního předpisu stěžovatele naplněna. Poukaz krajského soudu na postup stěžovatele, který v předchozím roce žalobkyni proplatil příspěvek na dětskou rekreaci, není v této souvislosti opodstatněný, neboť u příspěvku na dětskou rekreaci (letní tábor) není v čl. 4 písm. c) pravidel FKSP podmínka zapsaného předmětu činnosti poskytovatele služby požadována. Stran neproplacení příspěvku FKSP na rekreaci žalobkyni proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu pro nesprávné právní posouzení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] V dalším řízení se však krajský soud bude v této souvislosti současně zabývat otázkou, zda komise FKSP v době svého rozhodování dne 6. 8. 2018 schvalovala jednotlivým zaměstnancům (včetně žalobkyně) příspěvky FKSP se znalostí konkrétních

pokračování

dodavatelů služeb (čemuž nasvědčuje vystavení původních faktur s nesprávným, dřívějším datem vystavení v červenci 2018). Pokud by totiž komise FKSP schválila příspěvky FKSP žalobkyni se znalostí konkrétního dodavatele služeb (např. uvedeného v žádosti o poskytnutí příspěvků), vytvořila by tím u žalobkyně oprávněné očekávání, že jí vybraný dodavatel služeb podmínky vnitřního předpisu splňuje. V takovém případě by pozdější argumentace stěžovatele o nezapsání ubytovacích služeb ve veřejném seznamu nemohla být (navzdory podmínce vnitřního předpisu) úspěšná, a žalobkyně by tak měla právní nárok na proplacení příspěvku FKSP na rekreaci, jak byl komisí FKSP schválen.

III.2 Nevypořádání námitek žalovaného - doručení opravených faktur

[14] Stran v kasační stížnosti namítaného nezohlednění argumentace uvedené ve vyjádřeních stěžovatele učiněných v průběhu předchozího soudního řízení (ve vztahu k doručení opravených faktur) Nejvyšší správní soud připomíná, že to samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze soudního přezkumu nastolený uplatněnými žalobními body (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 - 34, body [10] a [11], jakož i předchozí rozsudky v něm uvedené). Na druhou stranu však tato skutečnost nezbavuje krajský soud povinnosti své závěry řádně odůvodnit, přičemž z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Opomene-li se krajský soud v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit k podstatným argumentům uplatněným žalovaným (zde stěžovatelem), může se jednat o vadu řízení mající za následek nezákonnost vydaného soudního rozhodnutí [ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], což je třeba vždy posoudit podle konkrétních okolností případu. Obdobný závěr ostatně zaujal ve vztahu k nevypořádání námitek osob zúčastněných na řízení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod [34], přičemž argumentem *a minori ad maius* lze tento závěr vztáhnout i na námitky žalovaného, který je (na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení) účastníkem soudního řízení. Zmínit lze v této souvislosti rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09, N 129/53 SbNU 623, a v něm vyslovené závěry (viz bod 21): „*Jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, přičemž se musejí vypořádat s námitkami uplatněnými účastníky řízení, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, a to jednak tím, že se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývají vůbec, nebo se s nimi vypořádají nedostatečným způsobem, založí tím nepřezkoumatelnost jimi vydaných rozhodnutí.*“ Je tedy zřejmé, že i nevypořádání zásadních námitek žalovaného může představovat vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. O takovou situaci se však v projednávaném případě nejedná.

[15] V souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o doručení opravených faktur stěžovateli (resp. věznici) před rozhodným datem 15. 11. 2018, což v souladu s § 12 odst. 2 písm. b) pravidel FKSP bylo podmínkou proplacení příspěvků FKSP. Krajský soud na základě k důkazu provedených kopií e-mailových zpráv (tzv. „printscreens“) odeslaných dne 6. 8. 2018 v 14:48 hod. a dne 7. 8. 2018 v 21:18 hod. z elektronické adresy pracovnice dodavatele služeb na elektronickou adresu tajemnice komise FKSP a dále na základě provedeného výslechu pracovnice dodavatele služeb považoval za prokázané, že se

opravené faktury „*dostaly do dispoziční sféry žalovaného*“ a že zasláním těchto e-mailů obsahujících opravené faktury byla podmínka stanovená v § 12 odst. 2 písm. b) pravidel FKSP dodržena. Ačkoliv je odůvodnění rozsudku krajského soudu v této části stručné a krajský soud se výslovně nevypořádal s judikaturou správních soudů (týkající se doručování) uváděnou stěžovatelem na jednání před soudem, považuje Nejvyšší správní soud důvody rozhodnutí krajského soudu za dostatečné.

[16] Celý okruh kasačních námitek vztahující se k doručování opravených faktur (tj. jejich nedoručení služebnímu funkcionáři, jejich nedoručení na adresu elektronické podatelny, či prokazování doručení) je totiž nedůvodný. Při doručování opravených faktur se již nejednalo o podání činěná v rámci řízení o služebním poměru, které bylo řádně ukončeno kladným rozhodnutím komise FKSP o žádosti žalobkyně (příčitatelného v duchu argumentace krajského soudu stěžovatelí). Následnou vzájemnou komunikaci s dodavatelem služeb, jak potvrzuje sám stěžovatel v kasační stížnosti, vyvolala ze strany věznice tajemnice komise FKSP, a to za účelem odstranění vad v podobě chybného data původních vystavených faktur dodavatele služeb. Ačkoliv § 12 odst. 1 pravidel FKSP ukládá zaměstnanci (zde žalobkyni), aby „zajistil“ vystavení daňového dokladu a jeho doručení do věznice, nelze se tohoto ustanovení dovolávat v situaci, kdy tajemnice komise FKSP sama vyvolala komunikaci s tajemnicí dodavatele služeb. Zároveň nelze z tohoto pravidla dovozovat, že by následně vedená komunikace mezi dodavatelem služeb a věznicí v souzené věci probíhala v režimu práva veřejného, a tedy že by na ni bylo možné vztahovat příslušná procesní pravidla o doručování, jak se toho domáhal stěžovatel.

[17] Vztah mezi dodavatelem služeb a věznicí (jako vztah dvou subjektů v rovném postavení) naopak plně podléhal úpravě zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Podle jeho § 570 odst. 1 *právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde*. V teorii občanského práva (jak za účinnosti starého občanského zákoníku z roku 1964, tak za současné právní úpravy) se uplatňuje tzv. „teorie dojití“. Co se rozumí výrazem, že projev vůle „dojde“, lze zjistit z ustálené soudní praxe Nejvyššího soudu, která z teorie dojití vychází (např. rozsudek ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3144/2018, nebo dřívější rozsudek ze dne 27. 4. 2011, sp. zn. 23 Cdo 3951/2009) a požaduje, aby projev vůle došel „*do sféry dispozice adresáta*“, tj. dostal se tam, kde bude pro adresáta dosažitelný, a ten se bude moci seznámit s obsahem zásilky. Občanský zákoník záměrně neužívá pojem „doručení“, ale hovoří obecně o tom, že „projev vůle dojde“. Právní úprava veřejnoprávního doručování, stejně jako judikatura správních soudů k němu se vztahující, proto nebyla ve vztahu k zaslání opravených faktur v souzené věci rozhodná.

[18] K povinnosti dodavatele služeb doručovat výhradně na elektronickou adresu podatelny věznice, kterou stěžovatel dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010 - 172, č. 2440/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného poznamenává, že někdejší právní úprava obsažená v zákoně č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), vykládaná citovaným rozsudkem tak, že ukládala povinnost komunikovat s orgány veřejné moci výhradně skrze elektronickou podatelnu, byla zrušena zákonem č. 167/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém

pokračování

podpisu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Závěry citovaného rozsudku tak nelze bez dalšího vztáhnout na dnešní odlišnou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, resp. v jeho prováděcí vyhlášce č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (§ 2, § 3 a § 5).

[19] Ve vztahu ke skutkovým kasačním námitkám, resp. námitkám směřujícím proti hodnocení důkazů pak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své rozhodovací činnosti vyslovil (viz např. rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 Afs 205/2019 - 39, bod [18], a další tam uvedené), že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a který je povolán zhodnotit souzenou věc v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V projednávané věci však ve vztahu k provedenímu dokazování v řízení před krajským soudem žádná taková vada v kasační stížnosti namítána nebyla, dokazování nebylo zpochybněno a kasační stížnost byla podána výhradně z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto vychází z toho, že v předchozím soudním řízení bylo prokázáno, že se dojití opravených faktur na elektronickou adresu tajemnice komise FKSP uskutečnilo, a krajský soud je správně posoudil jako „dojití do sféry“ věznice, tedy jako naplnění podmínky stanovené v § 12 odst. 2 písm. b) pravidel FKSP.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud nepochybil v tom, že na základě provedeního dokazování dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že se opravené faktury dodavatele služeb dostaly do sféry stěžovatele (resp. věznice) před rozhodným datem 15. 11. 2018, a tedy tato podmínka pro vyplacení příspěvku FKSP byla naplněna.

[21] Ve vztahu k příspěvku na tuzemskou rekreaci žalobkyně však krajský soud právně nesprávně posoudil podmínku, na základě které musí být poskytování ubytovacích služeb proplácených příspěvkem FKSP prokazatelně předmětem činnosti dodavatele, tj. zapsáno v příslušném veřejném seznamu, a tedy nepostačuje jeho faktické poskytování. Krajský soud se však v této souvislosti v dalším řízení zaměří také na otázku případného oprávněného očekávání žalobkyně v návaznosti na to, zda komise FKSP stěžovatele měla v době rozhodování o schvalování příspěvku vědomost o konkrétním dodavateli ubytovacích služeb, či nikoli. Vzhledem k tomu, že z obsahu předloženého spisového materiálu nelze tuto skutečnost pro absenci podstatných listin (např. žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvků) ověřit, krajský soud vyzve stěžovatele k doplnění spisového materiálu, případně sám v tomto ohledu doplní dokazování.

[22] Protože se podmínka zapsání v příslušném veřejném seznamu nevztahuje na dětskou rekreaci (tábory), nevyplacení příspěvku FKSP na dětskou rekreaci nezákonný zásah představovalo, a v této části jsou proto závěry rozsudku krajského soudu správné.

[23] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] V novém řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu